

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Introducere</i> de Charles T. Tart Davis.....	11
Capitolul 1. Nici cu bagheta magică, nici cu ușurință	27
Capitolul 2. Căutări și cercetări.....	42
Capitolul 3. Despre dovezi	57
Capitolul 4. Aici-acum	73
Capitolul 5. Infinitate, eternitate	89
Capitolul 6. Imagine inversată	105
Capitolul 7. Post mortem.....	122
Capitolul 8. „Pentru că Biblia îmi spune așa“	139
Capitolul 9. Îngeri și arhetipuri	151
Capitolul 10. Animale inteligente	161
Capitolul 11. Dar sau povară?	171
Capitolul 12. Nepotriviri	183
Capitolul 13. Corpul Doi.....	195
Capitolul 14. Minte și superconștient.....	210
Capitolul 15. Sexualitatea în Starea a Doua.....	223
Capitolul 16. Exerciții preliminare.....	237
Capitolul 17. Procesul de separare	252
Capitolul 18. Analiza evenimentelor.....	265
Capitolul 19. Clasificare statistică.....	281
Capitolul 20. Neconcludent.....	295
Capitolul 21. Premisă: o expunere rațională de motive și principii?	307
<i>Epilog: Profilul personalității lui Robert A. Monroe</i>	321
<i>Postfață</i> de dr. Radu Ilea	331

Introducere

În societatea noastră orientată spre acțiune, când un om se culcă pentru a dormi, el se află efectiv în afara mediului ce-l înconjoară. El va rămâne întins liniștit, pe o durată între șase și opt ore, astfel încât nu „acționează“, nu „gândește productiv“ sau nu face nimic „semnificativ“. Cu toții știm că oamenii visează, dar noi ne educăm copiii să considere visele și alte experiențe din cursul somnului ca neimportante, ca nereale în raport cu evenimentele din cursul zilei. Astfel, foarte mulți oameni sunt obișnuiți să uite visele și, atunci când ocazional și le amintesc, să le considere doar niște ciudățenii.

Este adevărat că psihologii și psihiatrii apreciază visele pacienților ca pe niște indicii utile ale manifestării deformată ale personalității lor, dar, chiar și atunci, visele și alte experiențe nocturne nu sunt în general tratate ca fiind reale într-un sens sau altul, ci doar ca un fel de proces de prelucrare internă de date ale computerului uman. Există câteva excepții importante ale acestei desconsiderări generale a viselor, dar, pentru majoritatea oamenilor din societatea noastră actuală, visele nu sunt lucruri de care se preocupă cei serioși.

ROBERT MONROE

Cum rămâne cu persoanele care fac excepție de la această credință generală, care pretind că au avut experiențe în timpul somnului sau alte forme de stări de inconștiență care sunt nu numai impresionante pentru ele, dar pe care chiar le simt ca fiind reale?

Să presupunem că o astfel de persoană pretinde că, în noaptea care a trecut, a avut o experiență în care zbura prin aer deasupra unui oraș mare pe care l-a recunoscut a fi New York. Mai departe, ea ne spune nu numai că acest „vis“ a fost foarte viu, ci și că a știut atunci că nu a fost un vis, că s-a aflat într-adevăr în aer, deasupra orașului New York. Iar această convingere că a fost într-adevăr acolo îi rămâne pentru tot restul vieții, în ciuda faptului că îi reamintim că un om adormit nu ar putea zbura cu adevărat, prin forțe proprii, deasupra orașului New York. Vom ignora un om care relatează asemenea lucruri sau, în mod politicos (ori mai puțin politicos), îl informăm că a devenit puțin cam slab la minte, nebun și îi sugerăm să meargă la un psihoterapeut. Dacă el este insistent în ceea ce privește realitatea experienței sale, mai ales dacă are și alte experiențe ciudate, am putea – cu cele mai bune intenții – să-l orientăm spre un spital de boli mintale. Pe de altă parte, dacă este inteligent, „călătorul“ nostru va învăța repede să nu vorbească despre experiențele sale. Singura problemă în acest caz, după cum am aflat când am vorbit cu mulți asemenea oameni, este că ar putea să se îngrijoreze ca nu cumva să devină nebun.

De dragul discuției, să-l facem pe „călătorul“ nostru și mai deranjant. Să presupunem că, în relatarea sa, el continuă să spună că, după zborul deasupra orașului New York, a coborât, tot în zbor, pentru un timp în apartamentul tău. Acolo te-a văzut că discutai cu alți doi oameni necunoscuți lui. Îi descrie pe cei doi oameni în detaliu și menționează

câteva lucruri despre subiectul conversației, care a durat aproximativ un minut, cât a fost acolo.

Să presupunem că el este corect în relatarea sa. În timpul când a avut această experiență, tu ai avut o conversație – cu subiectul menționat de el – cu două persoane care se potrivesc descrierii „călătorului“. Ce-i de făcut în această conjunctură?

Reacția obișnuită față de o situație ipotetică de acest gen ar fi că totul pare destul de interesant, dar, cum știm că așa ceva nu se poate întâmpla, nu trebuie să ne gândim serios la ce ar putea însemna. Sau am putea să ne autoliniștim și să invocăm ideea de „coincidență“ – un cuvânt minunat pentru eliberarea de neliniștile mentale! Din nefericire pentru pacea noastră sufletească, există mii de exemple de astfel de relatări, făcute de către oameni normali, ale unor asemenea tipuri de întâmplări. Nu avem de-a face cu o situație pur ipotetică. Asemenea evenimente au fost denumite „clarvizii în timpul unei călătorii“, „proiecții astrale“ sau, cu un termen științific, „experiențe în afara corpului“ (EÎC).

În mod formal, putem să definim o EÎC drept un eveniment în care experimentatorul pare să perceapă o porțiune a unui mediu înconjurător oarecare ce nu ar fi posibil de perceput din locul unde se află corpul său fizic în acel moment. El știe atunci că nu visează sau nu are fantezii. Cel care are asemenea trăiri pare să aibă în acest timp conștiința sa normală și, cu toate că ar putea gândi că acestea nu se pot întâmpla, își va simți toate facultățile mentale prezente și astfel va ști că nu visează. Mai departe, nu va decide după trezire că a visat. Cum înțelegem acest fenomen straniu?

Dacă examinăm sursele de informare științifică despre EÎC, nu vom găsi practic nimic. Mulți oameni de știință pur și simplu nu au acordat atenție acestor fenomene.